

Els irregulars mecanismes interns del PSPV-PSOE, impugnats

La batalla de la Ribera

El desembre del 91 es van celebrar dos congressos paral·lels del PSPV-PSOE de la Ribera. Després de protestar sense èxit a València, una de les parts ha acudit a l'executiva federal per denunciar irregularitats que van des de privar del dret al vot fins a la manipulació dels representants.

El 12 de desembre de 1991 el gran teatre d'Alzira va servir d'escenari per a una de les representacions més ridícules de la vida política valenciana. S'hi havia convocat un congrés extraordinari per als membres del PSPV-PSOE de la comarca de la Ribera. El que es va produir tenia poc a veure amb el que s'espera d'un congrés. Mentre la meitat aproximada dels delegats es quedaren al pati de butaques, votaren i triaren Rafael Blasco com a secretari general, la resta optà per pujar al primer pis i trià el seu representant, José Garés. Aquesta situació no era més que la superfície d'una mar de fons que afecta les estructures i els mètodes del partit socialista fins al punt que l'afer ha arribat, per primera vegada en la història, a mans de l'executiva federal.

Des del primer moment, el congrés resultava estrany. Es tractava d'un congrés extraordinari, el primer en la història del PSPV-PSOE, convocat sense cap motiu conegut. Les darreres eleccions havien representat per als socialistes una pèrdua significativa de vots i el comiat definitiu a les alcaldies de Castelló i València. Era lògic que això produïra reflexions i fins i tot algun congrés extraordinari però ningú esperava que en fóra la Ribera, la

comarca on el PSOE es manté més fort, l'escenari. Els analistes hi van veure prompte una altra

raó. En aquell moment, Rafael Blasco, ex-conseller d'obres públiques ja havia quedat lliure de l'escandalós procés que s'havia conegut com a cas Blasco. Sense cap càrrec en contra, Blasco havia quedat apartat per Joan Lerma de la vida política valenciana, però no renunciava a tornar-hi. Abans de conèixer el veredict, Blasco ja s'havia reintegrat al seu lloc de treball com a secretari de l'Ajuntament del poble d'Algemesí, a la Ribera, on el seu germà, Francesc, alcalde d'Alzira, continuava sent el secretari general del partit socialista a la comarca. D'ací a interpretar la convocatòria del congrés extraordinari com un desig dels sectors lermistes d'eliminar per complet la possible resistència de Blasco des de la comarca no hi ha més que un pas.

IMPUGNACIONS I JUSTIFICACIONS

Amb la doble elecció, els uns i els altres van enviar els resultats a la comissió executiva nacional per tal que els reconeguera. Els partidaris de Blasco denunciaven, a més, algunes irregularitats que calia tenir en compte. La resposta no trigà a venir però no de mans de l'executiva nacional sinó com a decisió firmada personalment per Alberto Pérez Ferré, secretari d'organització dels socialistes valencians; i era molt concreta: vistes les impugnacions presentades pel sector blasquista, aquestes havien estat desestimades i es donava per bo el paracongrés que havia realitzat José Garés. En teoria l'assumpte havia acabat però ara quedava la possibilitat de recórrer a l'executiva federal, a Madrid. Era només una possibilitat no utilitzada mai; fins ara. Blasco va aparèixer en públic i va ser contundent: "Arribarem fins on faça falta per tal de demanar els nostres drets. Ja no és una qüestió de qui ha guanyat o no. Es tracta del sistema intern de funcionament del partit".

Les irregularitats denunciades eren molt

greus. Es parlava d'intrusions externes i de la prohibició a exercir el vot d'alguns militants. La resposta de Pérez Ferré, no les negava, es limitava a justificar-les.

La primera irregularitat feia referència al poble d'Alfarb. En aquesta petita localitat, els militants havien de triar un representant per tal d'enviar-lo a l'anomenat *Congresillo de restos*. Aquest petit congrés tria un representant que va al congrés i representa els vots de tots els pobles amb menys de 40 militants. En principi, ningú sospitava que l'elecció en un poble com Alfarb fóra tan polèmica però el seu representant decidia el resultat del *Congresillo* i, per tant, se'n duia un bon nombre de vots, els dels militants de tots els pobles representats. L'elecció va ser molt igualada, els candidats de les dues línies, Garés i Blasco, quedaren empatats i, per unanimitat, els presents van decidir no enviar-hi cap representant per tal de no influir en l'elecció. Però el representant de la part oficialista va anar-hi, i es va adjudicar la representació del poble. Segons Pérez Ferré, la seua presència era correcta, ja que tenia una militància anterior a la de l'altre candidat i això s'utilitzava en els casos d'empat.

Es justificava així, d'una manera tan poc usual, la ruptura amb la decisió, per unanimitat, d'una agrupació local. Però, en qualsevol cas, segons ha pogut saber aquest setmanari, la manifestació de Pérez Ferré no era certa, perquè els dos candidats d'Alfarb havien ingressat en el PSOE el mateix dia. Ja no era un conflicte d'un poble petit de la Ribera. Era el secretari d'organització del partit que governa al País Valencià, maquillant la informació i utilitzant-la en el seu benefici.

La segona irregularitat denunciada feia referència al poble d'Alberic. Quan els militants del poble anaren al local a triar el seu representant per al congrés es trobaren una sorpresa. Amb diverses excuses, la majoria referides a la falta de pagament de quotes i que després es van revelar falses, un grup de militants va ser privat del dret a vot. En total quinze persones no pogueren votar. La resposta de Pérez Ferré és contundent: és cert que no pogueren votar alguns però si hagueren votat no hauria canviat el resultat definitiu de l'elecció i per tant es donà per vàlid el resultat. De manera oficial, es reconeixia la inutilitat de votar quan no es podia influir en el resultat.

La tercera irregularitat va encara més enllà. El matí del dia 20 de desembre, a la porta del gran teatre d'Alzira es van presentar els representants dels pobles de

Manuel, Alzira i Montroi. Eren els tres primers a arribar i eren, segons indica el reglament intern del PSOE, els encarregats de conformar la mesa de credencials, que ha de controlar la identitat dels assistents. Però havien d'esperar el secretari d'organització i d'administració. No hi anaren, eren en un bar, esmorçant amb altres delegats, i quan arribaren ja tenien la mesa constituïda. Un notari havia pres acta del que havia passat.

Així les coses, l'executiva federal haurà de decidir si dóna crèdit a les resolucions d'Albert Pérez Ferré o si considera les demandes efectuades pel sector que dóna suport a Blasco. La situació és ben complicada; de fet, l'executiva es troba en un atzucac. Donar la raó als blasquistes significa posar en qüestió tota l'executiva nacional del País Valencià i, sobretot, el càrrec del secretari d'organització, Pérez Ferré, home de la més absoluta confiança de Joan Lerma. Desestimar la demanda implica establir un precedent molt perillós. Impedir el vot a militants perquè no influeixen en la decisió final, modificar des de l'executiva les decisions d'un grup local o constituir la mesa de credencials en un bar poden ser gestos repetits dins el PSOE amb el vist-i-plau dels seus òrgans més alts.

UN PARTIT TRENCA

Caldrà esperar. Mentrestant, els socialistes de la Ribera han arribat a un cisma absolut. Segons Pérez Ferré, el congrés que va triar Garés representava més del 50% dels militants de la comarca. Ni els recomptes ni els nombres són clars. En tot cas, si els vots del polèmic *Congresillo de restos* canviaren de lloc, el percentatge seria clarament favorable als partidaris de Blasco. Però la situació a què ha arribat el conflicte fa que siga molt difícil reconciliar els dos sectors. Els Blasco han dominat tradicionalment en la comarca i els poders reals de Garés encara no es coneixen. Garés, de fet, encara no ha dit res. El seu paper és ben delicat perquè, fins ara, havia estat considerat un home fidel a Rafael Blasco a qui acompanya en la política des del temps de la seua militància conjunta en el FRAP.

L'aparell del PSPV-PSOE ha insistit que el conflicte és només comarcal però a les instàncies on ha arribat li és ben difícil mantenir el discurs. Blasco s'ha convertit

en un problema major que ja comença a sonar a Madrid, un terreny on els partidaris de Lerma no volien arribar.

El "cas Blasco", doncs, sembla no haver acabat. Les estratègies de conducta del PSOE en les seues baralles internes han quedat en qüestió després d'aquesta llarga batalla pel control, absolut, del partit. I mentrestant, la caiguda de vots socialistes i l'augment del poder dels partits de dreta és una realitat que encara no ha motivat cap reflexió al si del partit.

Jordi Sebastià

